

1

ตอนเช้ากองทัพบกสหรัฐมอบเหรียญลิเจียน ออฟ เมอริตเหรียญที่สองแก่ แจ็ค ริชเซอร์ เขาทำภารกิจพิเศษสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย จึงเข้าหลักเกณฑ์ตามข้อบังคับกองทัพบกที่ 600-8-200 มันเป็นเหรียญตราเคลือบสีขาว ห้อยริบบิ้นสีม่วงอมแดง เทร์ระเบิด

เหตุผลแท้จริงที่เขาได้รับเหรียญตรานี้ก็คงเหมือนครั้งแรก มันคือคำปิดปากสำหรับภารกิจที่เพิ่งจบไป ริชเซอร์ไม่คิดจะเปิดปากอยู่แล้วเพราะภารกิจที่คาบสมุทรบอลข่านไม่มีอะไรน่าอัศจรรย์ มันเกี่ยวกับผู้รักษากฎหมาย ชายท้องถิ่นสองคน และความลับช่วงสงครามซึ่งจะเป็นความลับตลอดไป ริชเซอร์ใช้เวลาไม่นานก็สามารถระบุตัวและที่อยู่เป้าหมายได้ จากนั้นก็สังหารเป้าหมายด้วยการยิงศีรษะ ทุกอย่างเป็นไปอย่างเงียบเชียบ และทำให้ภูมิภาคนั้นสงบลงเล็กน้อย ริชเซอร์ใช้เวลาเพียงสองสัปดาห์กับกระสุนสี่นัด ถือเป็นเรื่องเล็กน้อย

ข้อบังคับที่ 600-8-200 ระบุสั้น ๆ เกี่ยวกับพิธีมอบเหรียญไว้ว่าให้มีบรรยากาศของความเป็นทางการตามความเหมาะสม นั่นหมายถึงการทำพิธีในห้องใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์สีทองและธงชาติสหรัฐอเมริกา ริชเซอร์ยศพันตรี ทำงานให้กองทัพบกมาแล้วสิบสองปี เช้าวันนั้นผู้ได้รับเหรียญตรามีนายทหารระดับสูงอีกหลายคน สามนายศพันเอก สองนายศพลจัตวา ดังนั้นผู้มอบเหรียญตราจึงเป็นพลโท ริชเซอร์รู้จักนายพลผู้นั้นมาหลายปีตั้งแต่เมื่อครั้งที่เจ้าตัวเป็นผู้บังคับกองพันสืบสวนและปฏิบัติการจนอกพอร์ตไมเออร์

พลโทผู้นี้เป็นนักคิดที่ฉลาด ที่แน่ ๆ ฉลาดพอจะรู้เหตุผลที่สารวัตรทหารยศพันตรีได้รับเหรียญลิเจียน ออฟ เมอริต เมื่อพวกเขาสบตากัน แว่ตาอีกฝ่าย

บ่งบอกความมั่นใจว่าริชเชอร์จะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ในอดีตคนพวกนี้ก็เคยทำแบบเดียวกันกับเขามากหลายครั้ง ที่อึดใจด้านซ้ายของเครื่องแบบติดแถบเหรียญตราหลากสี รวมทั้งสองแถบเหรียญตราสีเขียว ออฟ เมอริต

พิธีมอบเหรียญตราครั้งนี้จัดขึ้นที่ฟอร์ตเบลล์วารีในรัฐเวอร์จิเนีย ใกล้ตึกเพนตากอน สะดวกสำหรับพลโทนายนั้นและริชเชอร์เพราะอยู่ใกล้รถครีก หลังกลับจากการทำภารกิจริชเชอร์ก็ไม่ได้ทำอะไรนอกจากรอ แต่ไม่สะดวกสำหรับนายทหารรายอื่นซึ่งบินมาจากเยอรมัน

ก่อนพิธีนายทหารบางนายเดินไปมา คุยกันเรื่องไร้สาระ และจับมือทักทายกัน ไม่นานพิธีมอบเหรียญก็เริ่มขึ้น ทุกคนยืนตรงทำความเคารพประธาน เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นคนในงาาก็เดินไปมาอีกครั้ง พูดคุยเรื่องไร้สาระ และจับมือแสดงความยินดีกันอีกรอบ

แต่ป้ายวันเดียวกันริชเชอร์ก็ถูกส่งกลับเข้าโรงเรียน

ขณะที่เขากำลังจะออกจากห้อง นายพลสามดาวผู้เป็นประธานในพิธีก็หยุดเขาไว้ก่อนถึงประตู จับมือแสดงความยินดี แล้วแตะข้อศอกริชเชอร์พร้อมพูดว่า “ผมได้ยืนยันว่าคุณได้รับคำสั่งใหม่”

“ไม่เห็นมีใครบอกผม คุณได้ยืนยันมาจากไหน” ริชเชอร์ถาม

“จำของผม” นายพลสามดาวตอบ “พวกทหารชั้นประทวนพูดคุยกันตลอดเวลา นั่นแหละ ผมอดที่ไม่ได้ที่แหล่งข่าวกองทัพบกสหรัฐมีประสิทธิภาพที่สุดในโลก”

“ผมต้องไปที่ไหน”

“พวกเขาไม่แน่ใจ รู้แค่ไม่ไกล ขับรถไปได้”

“ผมจะได้รับคำสั่งเมื่อไหร่” ริชเชอร์ถาม

“ภายในวันนี้” อีกฝ่ายตอบ

“ขอบคุณที่บอก”

เมื่อนายพลสามดาวผละมือจากข้อศอกริชเชอร์ เขาก็เดินต่อ ขณะผ่านประตูสู่โถงทางเดินในอาคาร ริชเชอร์เห็นจำสิบโทนายหนึ่งก้าวเร็ว ๆ เข้าหา ก่อนจะหยุดเพื่อทำความเคารพ และรีบรายงาน เจ้าตัวหอบราวกับวิ่งมาจากค่ายทหารห่างไกล

“ผู้พันครับ นายพลการ์เบอร์เรียกคุณไปพบที่ห้องทำงานทันทีที่คุณ
สะดวก”

“ผมต้องไปที่ไหน” ริชเชอร์ถาม

“ผมรู้แล้วว่าไม่ไกล ขับรถไปได้” จำลิบโตะตอบ

ห้องทำงานของนายพลการ์เบอร์อยู่บนชั้นสองของตึกเพนตากอน ริชเชอร์
จึงขออนุญาตไปกับร้อยเอกสองนายจากฟอร์ตเบลล์วอร์ซึ่งบายนั้นมาปฏิบัติหน้าที่
ในวงแหวนบีของเพนตากอน ลิบเอกประจำโต๊ะหน้าห้องรีบลุกขึ้นยืนทำความ
เคารพริชเชอร์แล้วพาเข้าข้างใน ริชเชอร์รายงานตัวตามระเบียบ ลิบเอกขยับตัว
จะออกจากห้อง แต่การ์เบอร์ห้ามไว้ “จำ ผมอยากให้คุณอยู่ด้วย”

ลิบเอกจึงยืนปักหลักอยู่ที่เดิม

พยาน

“นั่งสิ ริชเชอร์” การ์เบอร์บอก

ริชเชอร์นั่งเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน ขาเก้าอี้เป็นท่อกลวง มันทรุดยวบเพราะ
น้ำหนักตัวของเขาจนเอนไปด้านหลัง

“คุณได้รับคำสั่งใหม่” การ์เบอร์แจ้ง

“ผมต้องไปที่ไหน”

“คุณต้องกลับเข้าโรงเรียน”

ริชเชอร์เงยบ

“ผิดหวังเธอ” การ์เบอร์ถาม

นี่ไม่ใช่การคุยกันตัวต่อตัว แต่มีพยานอยู่ด้วย ริชเชอร์จึงต้องทำตัวให้
เหมาะสม “เช่นทุกครั้งที่ครับ ท่าน ผมพร้อมที่จะไปทุกแห่งตามคำสั่งกองทัพ”

“ฟังดูเหมือนคุณไม่มีความสุข แต่คุณควรมีความสุขกับคำสั่งนี้ การ
เรียนรู้และพัฒนาตนเองเป็นสิ่งพิเศษสุด”

“โรงเรียนอะไรครับ”

“รายละเอียดทั้งหมดถูกส่งไปยังห้องทำงานของคุณแล้ว”

“ผมต้องไปนานเท่าไร”

“ขึ้นอยู่กับว่าคุณขยันแค่ไหน” การ์เบอร์ตอบ

ริชเชอร์ ขึ้นรถบัสในลานจอดของเพนตากอนไปยังศูนย์บัญชาการรีออคริก ห่างเพียงสองป้าย จากนั้นเดินขึ้นทางลาดตรงสู่ห้องทำงาน มีแฟ้มเอกสารบาง ๆ วางอยู่บนโต๊ะเขา หน้าของมีชื่อเขาพร้อมตัวเลขและชื่อหลักสูตร ผลกระทบของนวัตกรรมทางกฎหมายล่าสุดต่อความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ซึ่งในมีเอกสารหลายแผ่น ทั้งคำสั่งขาดจากต้นสังกัดเดิมชั่วคราว และคำสั่งให้ไปรายงานตัว ณ สถานที่เช่าแห่งหนึ่งในกลุ่มอาคารที่ชุมชนแมคลิน รัฐเวอร์จิเนีย ก่อนเวลา 17.00 นาฬิกาของวันเดียวกัน ในเอกสารระบุไว้ว่าริชเชอร์ต้องแต่งชุดพลเรือนที่นั่นมีห้องพักและรถยนต์ส่วนตัวให้ใช้ แต่ไม่มีคนขับให้

ริชเชอร์หนีบแฟ้มไว้ใต้แขนแล้วเดินออกจากตึก ไม่มีคนจับตามองเพราะเขาไม่เป็นที่สนใจของใครอีกต่อไป เขารู้สึกผิดหวังที่จู่ ๆ ก็โดนลดความสำคัญ ถูกส่งไปเรียนหลักสูตรชื่อประหลาดและไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น มีหน้าซ้ำมันยังทำให้เขาหลุดจากแวดวงทหารและกลายเป็นบุคคลนอกสายตา เหมือนไม่มีตัวตนอีกต่อไป หนึ่งเดือนจากนี้อาจจะมีบางคนจำเขาได้บ้าง และนี่ก็สงสัยเมื่อเขากลับมา ก่อนจะลืมเขาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

ลิปเอกหน้าห้องมองเขาคู่เดียวก่อนหันไปทางอื่น

ริชเชอร์ มีชุดพลเรือนน้อยมาก บางชุดไม่เหมือนชุดของพลเรือนด้วยซ้ำ กางเกงขายาวสีทากีที่ใส่นอกเวลางานดูคล้ายกางเกงที่พวกนาวิกโยธินใส่กันเมื่อ 30 ปีก่อน เขารู้จักทหารนายหนึ่งซึ่งรู้จักเจ้าหน้าที่คลังพัสดุ หมอนั้นอ้างว่าชุดทหารเก่าหลายทีบถูกส่งมาผิดที่ตั้งแต่สมัยลินคอล์น บี.จอห์นสันเป็นประธานาธิบดี และไม่เคยถูกนำไปใช้งาน หมอนั้นยังบอกด้วยว่ากางเกงนาวิกโยธินรุ่นเก่าดูคล้ายกางเกงยี่ห้อฮาร์ลัฟลอเรนรุ่นใหม่ ริชเชอร์ไม่สนเรื่องนั้น

แต่คิดว่ากางเกงสภาพดี ไม่ขาด ดูหนาน และสีหมองเล็กน้อย ที่สำคัญคือ ราคาเพียงห้าดอลลาร์ มันน่าจะใช้งานได้อีกอย่างน้อย 30 ปี

ส่วนเสื้อยืดคอกลมที่เขาใส่นอกเวลางานเป็นเสื้อของกองทัพบก สภาพเก่า และซีด ดูเหมือนจะมีเพียงเสื้อแจ็คเก็ตยี่ห้อลีวายเท่านั้นที่แตกต่างจากของทหาร มันทำจากผ้าฝ้ายหลายสลายสอง มีฉลากยี่ห้อติดอยู่

เขาถอดเครื่องแบบแล้วเปลี่ยนไปใส่ชุดพลเรือน ยัดเสื้อผ้าที่เหลือลงถุงทะเล และหิ้วออกไปพร้อมถุงใส่สัฟฟ เขาขึ้นรถเซฟโรเลต คาปริชจอดอยู่รออยู่แล้ว เดิมที่เป็นรถสี่ล้อดำของกองทหารสารวัตรก่อนจะปลดระวาง สติ๊กเกอร์ลอก อุดรูที่เคยติดไฟสัญญาณและเสาอากาศด้วยปลั๊กยาง มีกุญแจคาที่รถเบาะเก่ามาก แต่สตาร์ทเครื่องติด ระบบเกียร์ใช้ได้ เบรกไม่มีปัญหา ริชเซอร์ขับรถมุ่งหน้าสู่ชุมชนแมคลิน ระหว่างทางหมุนกระจกกลางเปิดวิทยุฟังเพลง

ที่หมายเป็นหนึ่งในกลุ่มอาคารสำนักงานที่หน้าตาคล้ายกันไปหมด ทาสีน้ำตาล และสีน้ำตาลอ่อน สนาห์ได้รับการดูแลอย่างดี ปลูกหญ้าเขียวขจีทั้งปี ริชเซอร์พบตึกที่หมายโดยอาศัยดูจากเลขถนน รถเลี้ยวผ่านป้ายเรียบ ๆ ที่เขียนว่า *องค์กรแก้ปัญหาในกระบวนการศึกษา*

ที่นั่นเขาพบรถเซฟโรเลต คาปริชจอดอยู่หน้าประตูสองคัน คันหนึ่งสีดำ อีกคันสีน้ำเงิน ทั้งสองคันใหม่กว่าคันของริชเซอร์ ไม่มีปลั๊กอุดรู ประตูสีบานไม่ทาสีด้วยแปรง ดูเหมือนรถพลเรือน แต่เขารู้ว่าเป็นรถของหน่วยงานรัฐ ตัวรถถูกขัดสะอาดเป็นมันวาว แต่ละคันมีสองเสาวิทยุ เกินความจำเป็นที่มีไว้รับฟังการแข่งชออเมริกันฟุตบอล ความยาวเสาวิทยุไม่เท่ากัน คันสีน้ำเงินยาวกว่า น่าจะเกี่ยวกับความยาวคลื่นวิทยุที่ต่างกันระหว่างสองหน่วยงาน

ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน

ริชเซอร์จอดข้าง ๆ รถสองคันนั้นและทิ้งสัมภาระไว้ในรถ เขาเดินผ่านประตูเข้าลิอบบี้พรมหนาสีเทาหลายใบเฟิร์นสีเขียว เห็นประตูบานแรกติดป้ายสำนักงาน อีกประตูติดป้าย*ห้องเรียน* ริชเซอร์เปิดประตูห้องเรียน หน้าชั้น

มีกระดานดำ ถัดมาเป็นโต๊ะเรียนยี่สิบตัวเรียงแถวละสี่ตัว รวมทั้งสิ้นห้าแถว
ขอบโต๊ะด้านขวามือมีกระดาดและดินสอ

ในห้องมีชายใส่สูทสองคนนั่งอยู่ คนหนึ่งใส่สูทสีดำ อีกคนใส่สูทสีน้ำเงิน
เข้มเหมือนสีรถ ต่างมองไปด้านหน้าเหมือนไม่รู้ว่าจะคุยอะไรกันดี ทั้งสอง
อายุใกล้เคียงกับริชเซอร์ ชายในสูทดำผิวขาวซีด ผมดำยาวเกินไปสำหรับ
เจ้าหน้าที่รัฐ ชายในชุดสีน้ำเงินเข้มก็ผิวขาวซีดเช่นกัน ผมสั้นเกรียนคล้ายนักบิน
อวกาศ หน้าที่คล้ายนักบินอวกาศไม่ก็อดีตนักยิมนาสติกที่เพิ่งเลิกเล่น

เมื่อริชเซอร์ก้าวเข้าห้อง ทั้งสองก็หันมามอง

ชายผมดำถาม “คุณเป็นใคร”

“ขึ้นอยู่กับว่าพวกคุณเป็นใคร” ริชเซอร์ย้อน

“ตัวตนของคุณขึ้นอยู่กับผมหรือไง”

“รถสองคันข้างนอกเป็นของพวกคุณหรือเปล่า”

“มันสำคัญหรือ”

“มันบอกบางอย่าง”

“บอกอะไร”

“รถสองคันนั้นไม่เหมือนกัน”

“ใช่” ชายคนเดิมตอบ “มันเป็นรถของพวกเรา และคุณกำลังอยู่ใน
ห้องเรียน เราเป็นตัวแทนจากสองหน่วยงานรัฐ ที่นี้จะสอนเราเกี่ยวกับวิธีประสาน
ความร่วมมือระหว่างต่างหน่วยงาน อย่าบอกนะว่าคุณมาจากอีกหน่วยงานหนึ่ง”

“ผมเป็นสารวัตรทหาร” ริชเซอร์บอก “แต่ไม่ต้องห่วง ผมเชื่อว่าเวลา
ประมาณห้าโมงเย็นคนอื่น ๆ จะมาอีก คุณจะเลิกสนใจผมแล้วหันไปเข้ากลุ่ม
กับพวกเขาแทน”

ชายผมเกรียนพูดขึ้นเป็นครั้งแรก “ผมคิดว่ามีเราสามคนเท่านั้น ผมเดิน
ดูรอบ ๆ แล้ว พวกเขาเตรียมห้องนอนไว้เพียงสามห้อง”

“โรงเรียนรัฐบาลแบบไหนมีนักเรียนแค่สามคน” ริชเซอร์สงสัย “ไม่เคย
ได้ยินมาก่อน”

“เราอาจจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน นักศึกษาคนอื่นอาจมีที่พักแยก
ต่างหาก”

“เป็นไปได้” ชายผมดำเห็นด้วย

ริชเชอร์ย้อนนึกถึงคำพูดของนายพลการ์เบอร์ “ผู้บังคับบัญชาของผมเรียกมันว่าการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง เขาเชื่อว่าผมจะผ่านไปได้หากขยัน ผมจึงเชื่อว่าผมรับกรรมจากการกระทำของผู้อื่น ดังนั้นผมจึงไม่คิดว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญ คำสั่งของพวกคุณต่างจากของผม”

“ก็ไม่ใช่” ชายผมดำเกรียนตอบ

ชายผมดำไม่ตอบ แค่อีกโหล่ราวกับยอมรับการตีความคำสั่งของเขา แม้ไม่น่าประทับใจนัก

“ผม เคซีย์ วอเทอร์แมนจากเอฟบีไอ” ชายผมดำแนะนำตัวเอง

“ผม แจ็ค ริชเชอร์จากกองทัพบกสหรัฐ”

“ผม จอห์น ไวต์จากซีไอเอ” ชายผมดำเกรียนบอก

ทั้งสามจับมือกันก่อนจะแยกไป ดูเหมือนพวกเขาไม่มีอะไรจะพูดอีก ริชเชอร์จับจ้องโต๊ะด้านหลังห้อง วอเทอร์แมนนั่งข้างหน้าต่างด้านซ้าย ไวต์นั่งหน้าต่างด้านขวา

วอเทอร์แมนสงบนิ่งแต่ตื่นตัว ใช้สมาธิอยู่เงียบ ๆ และสงวนพลังไว้ใช้ยามจำเป็น เขาเป็นเจ้าหน้าที่เอฟบีไอมากประสบการณ์ ไม่ใช่มือใหม่ ไวต์ก็เช่นกัน แต่ไวต์อยู่ไม่นิ่ง เขาขยุกขยิก บิดมือไปมา บางครั้งหรีตามองที่ว่าง โฟกัสไกลสลบไสล บางครั้งหรีตา หน้าตาบูดบึ้ง มองซ้ายมองขวาค้างลอย หมกมุ่นอยู่กับการคิดอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีทางออก น่าจะเป็นนักวิเคราะห์ ริชเชอร์เดาว่าไวต์ใช้ชีวิตหลายปีในโลกที่เต็มไปด้วยการหลอกลวง เจ้าตัวจึงดูกระวนกระวาย

“ไม่มีใครพูดอะไร

ห้าหน้าที่ต่อมาริชเชอร์ทำลายความเงียบด้วยคำถาม “มีประวัติที่เราเข้ากันไม่ได้หรือเปล่า ผมหมายถึงหน่วยเอฟบีไอ ซีไอเอ และสารวัตรทหาร ผมไม่เคยรู้ว่าเรามีปัญหากัน คุณล่ะ”

“อย่าเพิ่งด่วนสรุป” วอเทอร์แมนตอบ “นี่เป็นเรื่องของอนาคตไม่ใช่อดีต พวกเขารู้ว่าเราจะร่วมมือกันด้วยดีจึงใช้เราให้เป็นประโยชน์ วิเคราะห์จากชื่อหลักสูตรดูก็ได้ นี่เป็นนวัตกรรมทางกฎหมายเช่นเดียวกับความร่วมมือ นวัตกรรม

หมายถึงพวกเขาจะประหยัดค่าใช้จ่าย ในอนาคตทุกหน่วยจะร่วมมือกันมากกว่า
ที่ผ่านมาโดยใช้ห้องปฏิบัติการร่วมกัน พวกเขาจะสร้างสถานที่ใหม่เพื่อให้เรา
ใช้มัน ผมเชื่อว่าเรามาที่นี่เพื่อเปิดรับวิธีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ”

“บ้าชะมัด” ริชเซอร์ส่ายหน้า “ผมไม่เห็นรู้เกี่ยวกับห้องปฏิบัติการหรือ
เรื่องที่คุณว่าเลย และคงเป็นคนสุดท้ายที่รู้”

“ผมก็เหมือนกัน” วอเทอร์แมนบอก “ด้วยความสัตย์จริง มันไม่ใช่
จุดแข็งของผม”

“ไร้สาระเป็นบ้า” ไวต์แทรก “เราเสียเวลามากมายโดยใช่เหตุ มีสิ่งสำคัญ
กว่านี้ให้ทำ”

ไวต์บิดตัว มือกระตุก

“พวกเขาลากตัวคุณมาที่นั่นทั้ง ๆ ที่ทำงานยังไม่เสร็จหรอก” ริชเซอร์ถาม

“เปล่า ผมถึงวาระโยกย้ายพอดี เพิ่งเสร็จภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
แต่นี้คือรางวัลที่ได้รับ”

“มองในแง่ดี คุณจะผ่อนคลาย ทำตัวสบาย ๆ ใช้เวลาเล่นกอล์ฟ
ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการทำงาน ซีไอเอไม่ได้ทำงานในห้องปฏิบัติการ แทบจะ
ไม่เคยใช้งานมันด้วยซ้ำ”

“หากไม่เริ่มทำตอนนี้ งานของผมจะเสร็จเข้าไปสามเดือน” ไวต์บอก

“งานอะไร” ริชเซอร์ถาม

“บอกไม่ได้”

“คุณให้ใครทำแทน”

“บอกไม่ได้” ไวต์ตอบเหมือนเดิม

“นักวิเคราะห์มีอดีใช้ใหม่” ริชเซอร์เดา

“ดีไม่พอ เขาอาจจะพลาดหลายอย่างที่สำคัญ เรื่องแบบนี้คาดการณ์
ยาก”

“เรื่องอะไร”

“บอกไม่ได้” ไวต์ตอบเหมือนเดิม

“ต้องเป็นเรื่องสำคัญแน่”

“สำคัญกว่ามาเรียนที่นี้”

“ภารกิจอะไรที่คุณเพิ่งทำสำเร็จ” ริชเชอร์ถามอีก

“ผมไม่สามารถเปิดเผยได้”

“เป็นภารกิจในตำแหน่งที่รับผิดชอบเรื่องสำคัญต่ออเมริกา”

“อะไรนะ”

“อะไรประมาณนั้น”

“แต่นี่คือรางวัลที่คุณได้รับ” ริชเชอร์บอก

“ของผมก็เช่นกัน” วอเทอร์แมนพูด “เราอยู่ในเรือลำเดียวกัน ผมคาดหวังจะได้รับการเลื่อนตำแหน่ง ไม่ใช่ถูกส่งมาเรียนแบบนี้”

“ทำไมคุณถึงคิดว่าจะได้เลื่อนตำแหน่ง” ริชเชอร์ซัก

“ผมปิดคดีสำคัญได้”

“คดีประเภทไหน”

“คดีอาชญากรรม เป็นคดีเก่าที่ปิดไม่ได้มาหลายปี แต่ผมก็ทำสำเร็จในที่สุด” วอเทอร์แมนตอบ

“บริการช่วยชาติ”

“มันคืออะไร”

“ผมกำลังเปรียบเทียบคุณสองคน ต่างก็เป็นเจ้าหน้าที่มากประสบการณ์ ชื่อลี้ลับ น่าเชื่อถือ และไวใจได้ ดังนั้นพวกคุณจึงได้รับมอบหมายให้ทำบางอย่างที่เป็นประโยชน์ และนี่คือรางวัลที่พวกคุณได้รับ นั่นบอกถึงความเป็นไปได้สองข้อ” ริชเชอร์พูด

“อะไร” ไวต์ถาม

“ข้อแรก สิ่งที่พวกคุณทำส่งผลให้บางหน่วยงานลำบากใจ จึงจำเป็นต้องย้ายพวกคุณไปเก็บไว้ให้พ้นจากสายตาเพื่อให้อุทกสิม”

ไวต์ส่ายหน้า “ไม่ใช่แน่ เพราะผมได้รับหนังสือชมเชยเป็นการส่วนตัวจากรัฐมนตรีต่างประเทศ อีกอย่างภารกิจที่ผมทำเป็นความลับ แทบไม่มีใครรู้เรื่องนี้”

ริชเชอร์หันไปถามวอเทอร์แมน “การตามล่าอาชญากรของคุณสร้างความลำบากใจให้ใครบ้างไหม”

วอเทอร์แมนส่ายหน้า “แล้วความเป็นไปได้ข้อที่สองล่ะ”

“ไม่ใช่โรงเรียน” ริชเซอร์ตอบ

“แล้วมันเป็นอะไรล่ะ”

“เป็นสถานที่ที่พวกเขาส่งเจ้าหน้าที่ผู้ทำผลงานดีเยี่ยมสุด ๆ ร้อน ๆ มาอยู่ด้วยกัน”

วอเทอร์แมนนิ่งไปชั่วชีวิตใจ ความคิดใหม่ผุดขึ้นในหัว “คุณก็เหมือนเราใช่ไหม”

ริชเซอร์พยักหน้า “ผมเพิ่งทำภารกิจสำคัญสำเร็จ และได้เหรียญตราเมื่อเช้านี้ ไม่มีอะไรต้องลำบากใจกับสิ่งที่ผมทำ”

“งานประเภทไหน”

“เป็นความลับ บอกได้แค่อาจเกี่ยวข้องกับการบุกเข้าบ้านหลังหนึ่งแล้วยิงกบาลคนในบ้าน”

“ที่ไหน” วอเทอร์แมนถาม

“ที่หน้าผากหนึ่งนัด ที่กกหูอีกนัด” ริชเซอร์ตอบ

“ผมหมายถึงบ้านหลังนั้นอยู่ที่ไหน”

“ความลับ บอกได้แค่ว่าอยู่ในต่างประเทศ”

“แน่นอน” ไวต์พูด “ภารกิจของผมคงจะต่างออกไป มันเป็นเรื่องที่ผมควรทำทันที”

“ฟังดูท้าทาย”

“ท้าทายมาก”

“ซึ่งเป็นเรื่องปกติ เราต้องการภารกิจที่ท้าทายและความก้าวหน้า ไม่ใช่ภารกิจซ้ำซากจำเจ”

“แน่นอน”

“ที่นี้อาจมีสิ่งที่เราต้องการก็ได้” ริชเซอร์พูด “ตอนที่พวกคุณได้รับคำสั่งให้มาที่นี่ พวกคุณได้รับแจ้งซึ่งหน้าหรือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร”

“ซึ่งหน้า”

“มีบุคคลที่สามอยู่ในห้องด้วยไหม”

“มี” ไวต์ตอบ “ผู้ช่วยฝ่ายบริหารยื่นรอสองเอกสารปึกหนึ่ง เขาสั่งเธอให้อยู่ด้วย เธอเลยยืนอยู่ที่นั่น ตอนนั้นผมรู้สึกอับอายมาก”

“เหมือนผม” วอเทอร์แมนเล่า “เขาให้เลขอายุในห้องด้วย ทั้งที่ปกติจะให้รีบออกไป”

“ผมก็เจอเหตุการณ์เดียวกัน ลิปเอกหน้าห้องเป็นพยาน นายทหารชั้นประทวนส่งข่าวกันตลอดเวลา ไม่นานทุกคนก็จะรู้ว่าผมถูกส่งไปเรียนหลักสูตรไร้สาระ จู่ ๆ ก็โดนส่งย้ายไปอยู่ในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก หายเข้าสู่กลไกของรัฐ อันซับซ้อน ผมจะกลายเป็นอดีตและถูกลืม เหมือนไม่มีตัวตน คุณสองคนก็เช่นกัน บางทีผู้ช่วยฝ่ายบริหารหรือกลุ่มเลขาเอพีโออาจจะมีความช่วยเหลือของพวกเขาเอง หมายความว่าขณะนี้เราสามารถเป็นมนุษย์ล่องหน ไม่มีใครตั้งคำถามเกี่ยวกับเรา ไม่มีอะไรน่าเบื่อหน่ายมากไปกว่าตอนที่เรายู่ที่ไหน”

“คุณกำลังบอกว่าพวกเขาตั้งใจทำให้เจ้าหน้าที่ฝีมือดีสามคนหายไปไหนหรือทำไม”

“เพื่อให้เรากลายเป็นมนุษย์ล่องหนอยู่ในห้องเรียนที่นี่”

“ทำไมล่ะ ทำไมต้องสามคน ความเชื่อมโยงคืออะไร”

“ผมไม่รู้ แต่เชื่อมั่นเป็นแผนการที่ท้าทาย อาจเป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ฝีมือดีมองว่าเป็นรางวัลอันน่าพอใจสำหรับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย”

“สถานที่แห่งนั้นคือที่ไหนกัน”

“ผมไม่รู้” ริชเซอร์ตอบ “แต่ไม่ใช่โรงเรียนแน่”

เวลา 17.00 น. รถตู้สีดำสองคันเลี้ยวออกจากถนน ผ่านป้ายสถานที่มาจอดหลังรถคาปรีซสามคัน ราวกับต้องการขวางกั้นไม่ให้หนีไปได้ ชายใส่สูทสองคนลงจากรถตู้แต่ละคัน น่าจะเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับและอารักขาบุคคลสำคัญหรือตำรวจศาล ทั้งสองยืนมองรอบ ๆ ชั่วครู่ จนกระทั่งแน่ใจว่าปลอดภัยจึงมุดกลับเข้ารถ และส่งสัญญาณให้บุคคลสำคัญออกมาได้

หญิงคนหนึ่งออกจากรถตู้คันที่สอง มือหนึ่งหิ้วกระเป๋าเอกสาร อีกมือถือบีกเอกสาร เธออยู่ในชุดดำยาวถึงเข่าที่ใช้งานได้สองโอกาส ช่วงกลางวันใส่ชุดดังกล่าวกับสร้อยไข่มุกอยู่ในห้องทำงานบนตึกสูง ตกกลางคืนใส่ชุดเดิมกับสร้อยเพชรไปงานปาร์ตี้ค็อกเทลและงานเลี้ยงต้อนรับ เธออายุมากกว่าริชเซอร์

ประมาณสิบปีหรือมากกว่านั้น ้วยสี่สิบกลาง ๆ หนึ่งดี ดูฉลาด ผมบลอนด์ ยาวปานกลางตัดเป็นทรงเรียบง่าย ร่ามสูงกว่าผู้หญิงทั่วไปโดยเฉลี่ย แต่ไม่ใช่ คนร่างใหญ่

ริชเซอร์จำคนที่ลงจากรถตู้คันแรกได้ทันที เคยเห็นหน้าอีกฝ่ายใน หนังสือพิมพ์สี่หน้าหลายครั้ง และทางทีวีบ่อยครั้ง เป็นภาพจากที่ประชุมห้อง รูปไข่ในทำเนียบขาว เขาคืออัลเฟร็ด แรตคลิฟฟ์ที่ปรึกษาฝ่ายความมั่นคงของ ประธานาธิบดีสหรัฐ มีบทบาทเป็นนักแก้ปัญหาและเป็นมือขวาของประธานาธิบดี เขามีหน้าที่จัดการประเด็นที่อาจจะจบไม่สวย ลึกกว่าอายุเกือบเจ็ดสิบแล้ว แต่ ตัวจริงดูหนุ่มกว่านั้น แรตคลิฟฟ์เคยทำงานให้กระทรวงการต่างประเทศ และ อยู่รอดตลอดมาไม่ว่าลมเปลี่ยนทิศไปทางใด คุณสมบัติที่วันนี้ทำให้เขายึดตำแหน่ง สำคัญมาครองได้ในที่สุด

แรตคลิฟฟ์กับหญิงคนนั้นเดินมาด้วยกัน รัยล้อมด้วยชายใส่สูทสี่คน ผ่านประตูลิบบี ริชเซอร์ได้ยินเสียงประตูเปิด ตามด้วยเสียงเดินย่ำพรม

ทั้งหกคนโผล่เข้าห้องเรียน ชายใส่สูทสองคนรอด้านหลัง อีกสองคน เดินตรงเข้าหากระดานดำ แรตคลิฟฟ์กับหญิงคนนั้นตามไป แล้วหันกลับมา ทางนักเรียนทั้งสาม ทำตัวเหมือนครูที่กำลังจะเริ่มสอนชั่วโมงแรก

แรตคลิฟฟ์มองหน้าไวต์ ก่อนจะมองวอเทอร์แมน และหยุดที่ริชเซอร์ ซึ่งนั่งหลังสุด

“ที่นี่ไม่ใช่โรงเรียน” แรตคลิฟฟ์บอก

2

หญิงคนนั้นย่อเข่าอย่างระมัดระวังขณะวางกระเป๋าเอกสารและเอกสารลงพื้น แรตคลิฟฟ์ก้าวมาหยุดข้างหน้าแล้วเริ่มพูด “เราส่งคุณสามคนมาที่นี่โดยอ้างเหตุผลเท็จเพื่อเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ เราไม่ต้องการเป็นจุดสนใจ อย่างน้อยก็ในช่วงแรก”

เขาหยุดพูดให้รู้สึกประหนึ่งเชิญชวนให้ถาม แต่ไม่มีใครถามว่าช่วงแรกของอะไร รอฟิงให้จบดีกว่า วิธีนี้ปลอดภัยเสมอเมื่อรับคำสั่งจากคนระดับสูง

แรตคลิฟฟ์จึงถามเสียเอง “ใครสามารถอธิบายเรื่องนี้โยบายความมั่นคงแห่งชาติของรัฐบาลนี้ให้เข้าใจง่าย ๆ ได้บ้าง”

เงียบ

แรตคลิฟฟ์ถามต่อ “ทำไมพวกคุณไม่ตอบ”

วอเทอร์แมนมองไกลไปด้านหลังหลายร้อยเมตร ไวต์ยักไหล่ราวกับสิ่งที่เขาต้องการพูดซับซ้อนเกินกว่าจะอธิบายได้

“มันเป็นคำถามเจ้าเล่ห์” ริชเชอร์บอก

“คุณเชื่อว่าไม่สามารถอธิบายนโยบายของเราด้วยภาษาง่าย ๆ ได้ขึ้นหรือ”

แรตคลิฟฟ์ถาม

“ผมเชื่อว่าไม่มีนโยบายต่างหาก”

“คุณคิดว่าเราไร้ความสามารถหรือไง”

“เปล่า ผมคิดว่าโลกกำลังเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเราควรปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์”

“คุณเป็นสาววัตรทหารใช่ไหม”

“ใช่”

แรตคิลฟ์เล่า “เมื่อสามปีก่อนเกิดระเบิดในโรงรถใต้อาคารสูงแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก โดยส่วนตัวผมรู้สึกเศร้าใจต่อผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บ แต่ในสายตาโลกใบนี้กลับมองว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่ ชะงัดโลกช่างไร้เหตุผล ยิ่งมองใกล้เราก็ยิ่งเห็นน้อยลงและเข้าใจน้อยลง เรามีศัตรูอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่ไม่รู้ตัวพวกมันเป็นใคร อยู่ที่ไหน ทำไม เกี่ยวข้องกันอย่างไร หรือศัตรูต้องการอะไร อีกทั้งไม่รู้ตัวพวกมันมีแผนจะทำอะไรต่อไป เราถึงทางตัน แต่อย่างน้อยเราก็ยอมรับความจริงทุกประเด็น ดังนั้นเราจึงไม่เสียเวลาในการพัฒนานโยบายเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน และไม่หลอกตัวเองว่าปลอดภัย”

แรตคิลฟ์พูดต่อ “ด้วยเหตุนี้ขั้นตอนปฏิบัติการมาตรฐานของเราคือรับมือกับสิบเหตุการณ์พร้อมกันขณะที่มันเกิดขึ้น เราไล่ล่าทุกสิ่งทุกอย่างเพราะจำเป็น สามปีกว่าจากนี้จะถึงสหัสวรรษใหม่ ทุกเมืองหลวงจะเฉลิมฉลองต้อนรับรอบพันปีตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ซึ่งทำให้วันนั้นวันเดียวเป็นเป้าหมายการโฆษณาชวนเชื่อยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของโลก ก่อนจะถึงเวลานั้นเราต้องรู้ว่าคนเหล่านี้เป็นใคร หากเราเพิกเฉยต่อบางอย่างเท่ากับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย”

เจียบ

แรตคิลฟ์เสริม “ไม่ใช่ว่าผมต้องการพิสูจน์ตัวเองกับพวกคุณ แต่พวกคุณจำต้องเข้าใจทฤษฎี เราไม่ตั้งสมมุติฐาน แต่จะทำทุกอย่างเพื่อให้รู้ว่าพวกมันเป็นใคร”

ยังไม่มีใครถาม แม้กระทั่งคุณมีกลุ่มผู้ต้องสงสัยที่อยากให้เราจับตาดูหรือไม่ ไม่พูดปลอดภัยกว่าเสมอ เหมือนสมัยโบราณที่เด็กต้องไม่พูดจนกว่าผู้ใหญ่เป็นฝ่ายพูดด้วยก่อน ดังนั้นรอต่อไปดีกว่า

จากนั้นแรตคิลฟ์หันไปหาหญิงคนนั้นและแนะนำตัวให้ทุกคนรู้จัก “นี่คือ ดร.มาเรียน ซินแคลร์ผู้ช่วยคนสำคัญของผม เธอจะบรรยายสรุปต่อจนจบทุกคำพูดของเธอได้รับการสนับสนุนจากผมและประธานาธิบดี นี่อาจจะเสียเวลาเปล่าโดยสิ้นเชิงและไปไม่ถึงไหนก็ได้ แต่จนกว่าเราจะรู้แน่ชัด ขอให้ทำทุกอย่างเท่าที่สามารถทำได้ และคุณจะได้รับทุกอย่างที่จำเป็น”

แรตคิลฟ์เดินออกจากห้องพร้อมชายใส่สูทสองคน ริชเซอร์รี่ได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวออกจากลิบบบี้ เสียงรถตู้ติดเครื่องและแล่นออกไป ดร.มาเรียนซินแคลร์นั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้แถวหน้าสุด หันหน้าเข้าหาทุกคน แชนสองข้างเนื้อแน่น ถูงน่องดำ รองเท้าคุณภาพสูง เธอบอกริชเซอร์รี่ให้ขยับเข้ามาใกล้ ๆ

ริชเซอร์รี่ถูกไปนั่งแถวที่สามเกาะกลุ่มวอเทอร์แมนและไวต์กลายเป็นรูปครึ่งวงกลม ใบหน้าซินแคลร์เปิดเผยและชัดเจน แต่เห็นชัดว่ากำลังเครียดและกังวลกับปัญหาใหญ่ นายพลการ์เบอร์เคยพูดเป็นนัยแล้วว่า*ฟังดูเหมือนคุณไม่มีความสุข แต่คุณควรมีความสุขกับคำสั่งนี้* การมาที่นี่อาจจะไม่เสียเปล่าก็เป็นได้ ริชเซอร์รี่คิดว่าไวต์คิดแบบเดียวกัน เขาโน้มตัวไปข้างหน้า นัยน์ตานิ่ง ส่วนวอเทอร์แมนนั่งตัวแข็งไม่ขยับ ถนอมพลังไว้ใช้ยามจำเป็น

ซินแคลร์เริ่มบรรยาย “มีอาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งในเมืองฮัมบูร์ก ประเทศเยอรมัน อยู่ในย่านใจกลางเมือง ราคาแพงพอสมควร ชายวัยยี่สิบสี่คนเช่าอยู่ตั้งแต่ปีที่แล้ว พวกเขาไม่ใช่คนเยอรมัน สามคนเป็นชาวซาอู ส่วนคนที่สี่เป็นชาวอิหร่าน ทั้งสี่คนโดนหนดเคราเกลี้ยงเกลา ผมสั้น แต่งกายดี ชอบใส่เสื้อเชิ้ตโบลีที่มีตรารูปกระชับนอก ใส่นาฬิกาโรเล็กซ์เรือนทอง และรองเท้าจากอิตาลี พวกเขามักจะขับรถบีเอ็มเอ้ออกไปเที่ยวไนต์คลับ แต่ไม่ทำงาน”

ริชเซอร์รี่เห็นไวต์พยักหน้าราวกับคุ้นชินกับเรื่องแบบนี้ แต่ไม่มีปฏิกิริยาจากวอเทอร์แมน

ซินแคลร์บรรยายต่อ “ทั้งสี่อาจมาจากครอบครัวที่เป็นญาติห่าง ๆ กัน จานะร่ำรวยและมีชื่อเสียง เป็นเรื่องปกติของคนวัยนี้ที่ชอบแสวงหาความตื่นเต้นและความลึกลับทางเพศ เลยใช้ชีวิตเสเพลก่อนกลับบ้าน เหมือนหนุ่มยุโรปในต่างประเทศที่วิ่งตามกระแสนิยมและบ่าวตฤ แต่เรารู้ว่าจริง ๆ แล้วพวกเขาไม่ใช่คนแบบนี้”

เธอเล่าต่อ “มีองค์กรใหม่แห่งหนึ่งซึ่งเรายังไม่รู้รายละเอียดมากนัก รู้เพียงว่าเป็นกลุ่มจิสต์หัวรุนแรง เงินหนา สมาชิกส่วนใหญ่ผ่านการฝึกให้เป็นนักรบกึ่งทหาร คัดสรรจากประเทศบ้านเกิดโดยไม่สนใจชาติกำเนิด แล้วส่งเข้าเยอรมันผ่านทางเยเมนและอัฟกานิสถาน ตามปกติชายซาอูกับคนอิหร่านไม่ได้ทำงานด้วยกัน แต่พวกเขาผ่านการพิจารณามาแล้วในค่ายฝึกอบรมก่อน